

TOMRİS ALPAY

1962’de Notre Dame de Sion Lisesi’ni, 1966’da İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesini bitirdi. 1966-2003 yıllarında yurt içinde ve yurt dışında çok uluslu ilaç şirketlerinde yönetici olarak çalıştı. 1962-1967 arasında *Akbaba* dergisinde “Milletler Gülüyor” sayfasını hazırladı. 1991’de Orhan Kemal Öykü Yarışması’nda “Bir Demet Mavi, Bir Damla Yeşil” öykü dosyasıyla ödül kazandı. 1992-1995 arasında başta *Cumhuriyet Dergi* olmak üzere *Yeni Yüzyıl*, *Radikal* ve *Hürriyet* gazetelerinde kadın, çevre ve gençlik konularında denemeleri yayımlandı. 2019’da *Gülsin*, *Ağavni*, *Zilha* öykü kitabıyla Yunus Nadi Ödülü’nü kazandı.

2008 yılından beri Notre Dame de Sion Lisesi Edebiyat Ödülü jüri başkanlığını yürütmektedir.

Kitapları:

Yaşamın Öteki Yarısı, *Olgunluktan Menopoza* (Milliyet Yayınları, 1995). *Gençlikte Yeşeren Umut* (Gazete yazıları, Yapı Kredi Yayınları, 1997). *Sağlığın Üç Doğal Anahtarı*, (Gendaş Yayınları, 2004).

u s u l g e r e ğ i

Bu kitabın ilk baskısı 2018'de, ne yazık ki ekonomik zorluklar nedeniyle kapanmak zorunda kalan feminist yayınevi Ayizi Yayınları tarafından yapıldı. Yazar, bu kitabıyla 2019'da öykü dalında Yunus Nadi Ödülü'nü kazandı.

Tomris Alpay, kitabın Aras tarafından yapılan bu yeni baskısı için iki yeni öykü, "Archipelago" ve "Köklerimden Doğarım"ı yazdı.

Türkçe yazımda Ömer Asım Aksoy'un *Ana Yazım Kılavuzu* (Epsilon Yay.) temel alındı, Necmiye Alpay'ın *Türkçe Sorunları Kılavuzu*'ndan (Metis Yay.) yardımcı kaynak olarak yararlanıldı.

y a y ı n c ı n ı n n o t u

GÜLSÜN,
AĞAVNİ,
ZİLHA

Aras Yayıncılık
İstiklal Caddesi, Hıdivyal Palas No: 231 Kat: 1
34430 Tünel, Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 252 65 18 - 243 06 02
Fax: (0212) 252 65 19
info@arasyayincilik.com
www.arasyayincilik.com
Sertifika No: 44967

ARAS - UÇU 246

Gülsün, Ağavni, Zilha
Tomris Alpay

Yayıma Hazırlayan
Lora Sarı

Kapak Tasarımı
Beste Miray Doğan

Kapak Fotoğrafı
Depo Photos
İstanbul'da bir çay bahçesi, 1950.

© Aras Yayıncılık, 2019

ISBN 9786052100554

Baskı ve Cilt
Sena Ofset, 2. Matbaacılar Sitesi 4NB7-9-11 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 38 46 / Sertifika No: 45030

1. Baskı (Ayizi Yayınları): Ağustos 2018, Ankara
2. Baskı (Aras): Kasım 2019, İstanbul

GÜLSÜN,
AĞAVNİ,
ZİLHA

TOMRİS ALPAY

Mırnav

Kapılar... Açık mı kapalı mı? Aralık mı? Kapılar benim için önemlidir. Hayatta kalmam buna bağlıdır.

Açık kapılar sorun yaratmaz, aralık kapılar ise olanak demektir. Ev sahibinin kapatmak isteyip de herhangi bir nedenle itmekle yetindiği kapı bana çok şey söyler. “Engeli aşabilirsen, ödülü kaparsın.” Benim yeteneklerim sadece aralık kapılar üzerine değildir. Kapalı kapıları da açarım. Yeter ki kapıda tırnaklarımla tutunacak bir yer olsun, ayaklarımla bile hemen açarım. Bu nedenle aralık kapıları tercih ederim. Ama şu anda kapılarla uğraşacak ne zamanım ne de halim var.

Kendime gelmeye çalışıyorum. Vücudumda bir ton yük var gibi. Kıpırdamaya çalışıyorum ama nafiye. Nerede olduğumu anlayabilsem, niçin sorusuna yanıt verebilirim ama ne mümkün!

Kafam bulanık, dalıp dalıp gidiyorum. Hava sıcak olmalı, susuzluktan kurumuş dilim sanki ağzımın içinde büyümüş, toz tanelerine takılıyor.

Ayak sesleri, motor sesleri, çocuk sesleri derken vücudumu bir serinlik sardı. Islak bir yerde yatıyorum. Beyaz ve düz. Biraz ötede kırmızı lekeler. Ayak sesleri bana çok

yaklaşıyor, yanımda duruyor, sonra uzaklaşıyor. Büyük, ıslak, beyaz bir zemin. Burası olsa olsa Esmâ Hatun Namazgâhı olabilir. Mahalleme en yakın yer.

Biliyorum, burada su bulabilirim. Kendi kendime “kalk” dedim. Ayaklar bu komuta uydu. Önce sendeledim. Sonra doğanın bana bahsettiği esneklik yavaş yavaş devreye girdi. Şimdi nerede su bulabileceğimi biliyorum.

Burası benzersiz bir yer. Esmâ Sultan’ın yaptırdığı, lekesiz, beyaz, mermer bir yapı, namazgâh. Etrafındaki çeşmeler abdest almaya uygun yükseklikte yapılmış. Arzu edenler güzel havalarda yan taraftaki mermer merdivenlerden namazgâhın üstüne çıkıp namaz kılarlar. İyi kapanmamış muslukların altında rahatlıkla temiz su içebilirim; öyle yaptım. Kendime geldim. Şimdi yavaş yavaş hatırlıyorum. Evin aralık mutfak kapısından süzölmüş, dayanamayıp dolaptan peynir aşırımtım. Kafama sert bir cisim çarptı. Koştu, sonrası bulanık.

Düşecekmiş gibi birbirine sınıksız tutunmuş ahşap evleri, sokağa taşan cumbaları, kenara büzölmüş, başları önlerinde düşünen sokak köpeklerini, ellerine, kollarına, sırtlarına yükledikleri malları satabilmek için bağırarak satıcıları arkamda bıraktım. Sokağıma doğru yürüdüm. Tozlu sokaklar, meydanlar aştım. Hava çok sıcaktı, ağaç gölgeleğinde dinlendim. Ne zaman ki denizden esen rüzgârın serinliğini yüzümde hissettim, üzerimdeki ağırlık yapan her şey uçtu. Ayaklarım sanki kanatlandı.

Sarmaşık Sokak’a yaklaşıırken gözlerimi kapatsam, hangi evin önünden geçtiğimi bilirim. Mutfaklardan süzölen kokular sahiplerinin birer damgasıdır adeta. Onları kalbimle duyarım. Sadece çileklerin, kekiğın, defalarca elekten geçirilmiş unla yoğrulmuş süt beyaz ekmeğın o sıcaklık kokusu değil, renklerin de kokularını alabilirim.

Sokağa girer girmez kokular, sesler beni yönlendirir. Pişen et yemeklerinin kokusu uzaklardan beni çeker. Bahçelerden bahçelere geçerim kolaylıkla, burada sınırlar pek öyle zorlu değildir. Sarmaşıkların sardığı tel örgüleri aşmak kolaydır benim için. Bu nedenle mahalleme Sarmaşık Sokak denir. Bu sokağın bir özelliği, denize kadar uzanmasıdır. Liman o kadar büyük bir şey değildir, balıkçıların teknelerini Marmara Denizi'nin fırtınalarından, öfkeli dalgalarından koruyacak kadardır sadece. Kıyıda, yan sokaklara dağılmıştır balıkçılar, lakerdacılar ve yazmacılar. Deniz suyu yazmacılar için önemlidir. Rengârenk yazmaların boyalarının sabitlenmesi, birbirine karışmaması için dokumalarını son bir kez deniz suyunda yıkar ve kıyıda direklerin arasına gerilmiş iplere kuruması için asarlar. Yazmalar böylece ilk defa görücüye çıkar. Bu iplerde, mevsim yazdan sonbahara evrilirken çirozlar da güneş ve rüzgâr altında kurur.

Bu gece Rasim Bey'in bahçesine gitmeye niyetliyim. Tek başına yaşayan Rasim Bey iyi yürekli, zevkli, sevgi dolu bir insandır. Her zaman ciğerciden aldığı, özenle pişirip doğradığı lezzetli yemek bana bugün iyi gelecektir. Bahçesi de bu sokaktakilerin en güzeli ve bakımlıdır. Her şeyiyle kendi meşgul olur. Kuyudan çektiği suyla sular bahçesini. Çoğu kez yanında dururum, yabani otları temizlemesini, bitkilerin diplerini çapalamasını izlerim. Hele çok sevdiği güllerin dibinde kökleri yiyen danaburnu yakalarsa çok öfkelenir, sıkıntısını benimle paylaşır. Ben de ona onayladığımı belirten bir şeyler mırıldanırım. Aramız çok iyidir, o yalnız, ben yalnız. Hava kararıp da asma çardağının dalları arasına yerleştirdiği renkli ampulleri yakınca keyfime diyecek olmaz. Yaz gecelerinin boğucu sıcaklığında komşuları da bu bahçenin ayrıcalığını fark etmiş olacaklar ki, sık sık

kendilerini incir ağacının altındaki cennete atarlar. Rasim Bey'in pikabına koyduğu plakları keyifle dinlerler. Sanat müziğini tangolar izler, nağmeler bahçeleri, açık pencere-lerden girip evleri ziyaret eder. Bahçede olmayı özleyenler de iç geçirirler.

Benim için ziyafetin tanımı Rasim Bey'in davet verdiği akşamlardır. Rasim Bey ağzının tadını bilir. Balık ızgara veya buğulama, ciğer tava, zaman zaman ziyaret eden, kim-
senin yüzünü göremediği yakın dostunun yaptığı zeytin-yağlı dolma, mevsim baharsa bahçeden toplanan asma yapraklarıyla yapılan yalancı dolma, mumbar dolması ve topik sofradan eksik olmaz. Davetliler de eli kolu dolu gelir, ben ise herkesin gitmesini sabırla beklerim. Sıra bana geldiğinde midem bayram eder. Bana böyle yakınlık gösteren birine ben de kendimce bir şeyler yapmak isterim. Her akşam onu iş dönüşünde yokuşun alt başında karşılarım. Çadır bezinden dikili alışveriş torbasında hep bir şeyler vardır. Eğer bana özel yemeğimden getirdiyse, kokusunu hemen alırım. Önce hatırımı sorar, ben yanıt veririm. Böylelikle büyüklere saygımı göstermiş olurum. Tek başına sanat müziği dinlerken yanında olmak bana büyük keyif verir. Çok iyi bildiği makamlarda iki elini dizlerine vurarak tempo tutar. Başı sağ omzuna doğru yanaşır, gözleri yarı açık, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle dalar gider.

Bu gece özellikle yanında olmalıyım. Yanına yaklaşır, başımı dizine koyarım. Üzgün olduğunu biliyorum. Arap bir haftadır ortalıkta görünmüyor – Rasim Bey'in kedisi. Bir zamandır hastaydı. Sık sık kusuyordu. Bahçede adaçayı bitkisinden yiyordu. Rasim Bey iyi bilir, kediler hastalıklarının tedavisini bildikleri gibi öleceklerini de anlar, sahiplerine ölülerini göstermezler.

Ama o ne? Arap bahçe kapısından usulca içeri süzülüyor. Çok zayıflamış, tüyelerinin parlaklığı gitmiş. Hatta üzerinde toprak, yaprak kalıntıları var. Arap kendini temizleyememiş. Rasim Bey'e haber vermek lazım. Ama buna gerek kalmadı. Arap doğruca mutfağın yolunu tuttu. Rasim Bey'in bacaklarına dolandı, mırıldandı. Rasim Bey hemen su ve süt verdi, kucağına aldı, okşadı. Cılız bir mırıltı yükseldi, derken Arap beklenmedik bir çeviklikle Rasim Bey'in kucağından atladı ve gözden kayboldu. Bu bir veda ziyaretiydi. Arap'ı bir daha görmeyeceğiz.

Beni içtenlikle karşılayan diğer bir ev de Marangoz Mahmut Bey'inkidir. Sarmaşık Sokak'ın en büyük bahçeli ahşap evlerinden biridir bu. Mahmut Bey, karısı Fatma Hanım, üç oğlu, gelinleri ve yakında yaşama merhaba diyecek torunları da sayarsak üç kuşağı besleyebilecek mutfak da çok zengindir. Orada olmaya bayılırım.

Mahmut Bey oğullarıyla marangoz atölyesine gidince ev sakinleşir. Arka sokağa açılan kapıdan kendime özgü yöntemlerle içeri girerim. Bahçenin ucunda, ileride lazım olur düşüncesiyle yapılmış küçük müstemilatın yanında beni bekleyen dolu bir tabak muhakkak vardır.

Geceleri Mahmut Bey'in evi hareketlenmekle kalmaz, adeta şenlenir. Evin reisi yaşam doludur. Doğduğu toprakların türkülerine meraklıdır. Köşesine oturur, karşı sedire de karısı Fatma. Gelinler de etrafında fır dönerler, kahvesini, sigarasını, kül tablasını getirirler.

Ben geceleri gezmeyi severim. Geceleri gözlerim iyi görür, kulaklarım en ufak sese hassastır, burnum onlardan aşağı kalmaz ve bütün duyularıyla tehlikeyi sezebilirim.

Benim gibi geç saatlerde, güneşin doğuşuna yakın gezinen biri daha var. Uzun siyah saçları beyaz geceliğinin

üzerine düşen bir kadın. Soğuğa, taşa toprağa aldırmadan çıplak ayakla yürür, kış aylarında bile geceliğinin üzerine bir şey giymez. Dudakları sürekli kıpırdar ancak ne söylediğini anlamam. Ama bunların dert yüklü, acıların, isyanların sözcükleri olduğunu hissederim.

Bir gece onu Zeytincilerin bahçe kapısından girerken gördüm. Zeytinciler, mahallede Mahmut Bey'in ailesi gibi görünür değildir. Kimseyle görüşmezler. Konağın kapısını en sık çalanlar, Doktor Zaven ve eczacı Sadullah Bey'in kalfasıdır. Ya Doktor Zaven'in verdiği ilaçları getirir ya da iğne yapmaya gelir. Doktor Zaven sokağın başında görülünce hangi eve gireceği önceden bilinir.

Beyaz gecelikli kadının Zeytincilerin en büyük kızı İpek olduğunu sokakta bir ben bilirim. İpek, bu evde çocuklarıyla, anne babasıyla, gözlerden ırak yaşar. Ege'de zeytinlikleri olan, varlıklı bir aile oldukları bilinir. Çöpçü gelince kapıya çıkardıkları çöp tenekesinden burnuma kediotu ile yapılmış sakinleştirici şurup şişesinden dökülen artıkların kokusu gelir. Gündüzleri ise evden gelen ağlama sesleri ve çığlıklar sokak boyunca yankılanır.

Sarmaşık Sokak sakinleri, gizemli her şeye aşırı ilgi gösterirler. Geceleri evlerde buluştuklarında sıkça Zeytincilerin sır dolu konağı ve büyük kızları İpek'in bahtsızlığı konuşulur. Daha keyifli sohbet malzemesi ise gömüler, saklı hazinelerdir. Yerin üstü kadar altının da hazinelerle dolu olduğu konusunda hemfikirdir hepsi. Bir ucu yeni liman denen İustinus Limanı'ndan, Eski Bizans sarayı yoluyla Hipodrom'a, yani Sultanahmet'e kadar uzanan, kaçış yolu olarak bilinen dehlizleri sır dolu bir sesle ve iştahla konuşurlar. Bu dehlizlerin üstündekiler nerede yaşadıklarının bilincindedir.

Merak ettim, bu dehlizlerin denize ulaşan ağzını keşfettim. Görülmesi zor ama girilmesi kolay bir çukur bu. Etrafı duvarla çevrili ama ben sıçradım mı içeri atlarım. Başlangıçta toprak bir oyukken ilerledikçe taşlarla örülmüş bir yola dönüşür. Fare, köstebek, yılan ölülerine dokunmadan ilerlerim. Bazen bu koridor oda büyüklüğüne erişir, genişler, başka odalara açılır. Acaba buradan kaçanlar, denize ulaşanlar olmuş mudur sorusu aklımı kurcalar. Bugün, Sarmaşık Sokak, dolgu alanı, Bizans Limanı İustinus'un üstünde bulunur. Tam bu noktada yosun kokusu almam da bunun kanıtıdır. Yeraltında ilerlerken yukarıdaki evleri, sokakları tahmin etmeye çalışırım. Bu dehlizden Saraylı Hanım'ın konağının bodrumuna bir çıkış olduğunu hissedebiliyorum. Denizden gelen yosun kokusu kaybolunca, beni bir korku kaplar, sırtımda ürpertiler dolaşır. Fazla ileri gitmem, dönerim. Bu tünellerin Topkapı Sarayı'na kadar uzandığı söylentisi var. Ben denemedim.

Evlerde, dünyanın pek çok ülkesinde benzer dehlizlerin olduğu konuşulur ve hepsinin merkezinin de İstanbul olduğuna inanılır. Sadece kuzey, güney, doğu, batı yönünde olmayıp yukarı ve aşağı sekiz yöne bir çark gibi yerin altında ilerlediği iddia edilir. İstanbul efsunlu bir şehirdir.

Bir sırrım daha var. Zeytinciler büyük kızları İpek'in bahçedeki incir ağacında asılı cesedini bulduklarında, bu benim için çoktan sır olmaktan çıkmıştı. Çünkü sabahın ilk ışıklarında gözlerim beyaz entarili kadını ararken, onun bir ağacın dalında sallanan narin bedenini ilk ben gördüm. Baş ve siyah saçları öne düşmüştü. Mutfak kapısında çok bağırardım, tırmaladım. Kimseye açılmayan bu evin kapısı, benim için de aralanmadı.

Beni Mırnav diye çağırırlar.

Ağavni

Bu sabah alışveriş filemi iyice yıkadım. Sıkı sıkı örülmüş ipleri, özellikle sapının üzerindeki ter ve el izlerinin iyice temizlenmesi, beyazlaşması için geceden arapsabunlu suya bastırmıştım. Kar beyaz oldu. Kuruması için bahçedeki çamaşır ipine astım. Paket ipine benzer kalın bir malzemenen yapıldığı için, sıkmak yetmiyor. Damlayan suları bir an kendi gözyaşlarıma benzettim.

Komşularımın da kullandığı bu pazar filesini alışverişe giderken bir yumak haline getirir, cebime sokarım. Bir tezgâhtan diğerine geçtikçe genişler, içine tahmin edemeyeceğiniz kadar çok kesekâğıdı, adeta bir yaşam sığar.

Ben pazar filesinin günlük serüvenini, yeni doğan, el kadar çocuğun benliğinin, yaşı ilerledikçe iyi kötü olaylarla dolmasına benzetirim. Fileye giren, içi görünmeyen kesekâğıtlarında dışa vurmadığımız neler neler vardır.

Bizim çarşı esnafı çoğunlukla okunmuş gazeteleri un ve suyla yapııştırıp kesekâğıdı olarak kullanır. Kese kâğıtları o gün bütçenizin el verdiği alışverişi dışarı vurmaz, saygılıdır, içindekileri meraklı gözlerden gizler. Her birinin gizli bir öyküsü de vardır. Ev kadınları, yaşlılar, yaz tatilinde çocuklar, ev bütçesine katkıda bulunmak için kesekâğı-

dı yaparlar, filelerine koyup kimse görmeden alıcılarıyla buluştururlar. Fileyi taşıyan kişiyle kesekâğıdı yapanların öyküleri birbirine sarılır. Diğer insanlar o kişiyi sadece filenin deliklerinden gördükleri kadar tanırılar. Oysa kese kâğıtları gizli tutulmak istenen olaylarla doludur, yaşamın sırlarını gözlerden saklar ve ancak yakınlaşır, dertleşirseniz açığa çıkarır. Benim filem de herkesinki gibi, gösterdiğinden fazlasını saklar.

***

Bugün Ağavni pazardan dönerken filesinde sebze, meyve, yağ, kıvırcık salata, soğan ve iki yüz elli gram orta yağlı kıyma vardı. Üç oğluna, kocasına ve kayınvalidesine etli sebze yemeği pişirecek, yanına da ayran ve bulgur pilavı yapacaktı. Dönüşünü Bulgar sütçü Boris'in sokaktan geçiş saatine göre ayarladı. Kaymağı yarım parmak kalınlığında leziz yoğurdu, Boris beslediği koyun ve keçilerinin sütünden kendi elleriyle mayalardı. Bir kilo yoğurt aldı. Sonra bir sokak ilerideki meşhur turşucunun konağının bodrumunda imal ettiği karışık turşudan bir tas. Turşucunun konağına girer girmez, tat ve koku duyularını uyaran, mide ve ağız suyunu artıran turşu sanki "beni ye" diyordu. Eve dönene kadar bir iki yaprak lahana turşusunu dayanamayıp ağzına attı.

Mutfaktaki işinin başına geçmeden önce yatak odasında üstünü başını değiştirdi. Gözü her zaman olduğu gibi o resme takıldı. Tuvalet masasının üstünde her gün defalarca baktığı bu solmuş sararmış fotoğraf, çok küçük olduğu yıllara ait. İstanbul'a macera dolu bir yolculuk yapmadan önce, Kırşehir'de çekti oldukları bir fotoğraf bu. Annesi ve babası aralarına Ağavni'yi de almış, koltukta oturuyorlar. Anne Nimet sarı saçlı, açık renk gözlü, narin yapılı bir göç-

men kadını. Baba Haçık iri kıyım, pala bıyıklı, siyah gür saçlı, iri burunlu yakışıklı bir Ermeni delikanlısı. Aralarına aldıkları Ağavni ise ikisinin harmanlanmış kopyası, bir melez güzeli.

Ağavni geçmişine ait hatıralarını iki ayrı bölümde saklar. Birkaç soluk, sararmış resim, anne ve babasının anlatıları. Bir de, halıların ve naftalin kokularının arasında uzun bir araba yolculuğuyla başlayan kendi yaşanmışlığı.

Nimet ile Haçık Kayseri’de aynı mahallede yaşarken birbirlerine âşık oluyorlar. Ama ne çılgın aşk! Kimse durduramıyor ve Kırşehir’e kaçıyorlar. Evlerinin bulunduğu sokakta komşuları Selanik’ten yeni göçmüş bir mübadil aile. Yıllar önce onları yerlerinden, yurtlarından koparan benzer olayların haberleri peş peşe gelmeye başlıyor. Basıkları, korkuları arkalarında bırakan bu aile, komşularının başına gelebilecek tatsız gelişmeleri tahmin etmekte zorluk çekmiyor. Sevgiyle bağlı bu minik aileyi, evlerinin bodrumundaki gizli bir bölmeyle geçilen odada bir süre misafir ediyorlar. İstanbul’a halı götüren tanıdıkları bir tüccar Kırşehir’e uğrayana kadar saklıyorlar. Sonra üçünü tüccarın yanına katıp Kırşehir’den kaçırıyorlar.

Ağavni’nin filesindeki kesekâğdının içinde sakladıklarından biri bu işte. O uzun yolculuk.

Babasının kuyumcudacı çalıştığı, altın, gümüş işlediği ve sık sık hastalandığı yılları daha net hatırlıyor. Ciğerleri parçalanırcasına öksürdüğü geceler Ağavni’nin de gözüne uyku girmezdi. Babasının altın ve gümüşleri daha saf hale getirmek için küçük bir odada siyanürle çalıştığını bilecek yaşta değildi. Sadece öksürük sesi beynine kazınmıştı. Siyanür dumanları Haçık’in ciğerlerini genç yaşta eritmişti. Babası öldüğünde, Nimet’le Ağavni yapayalnız kaldılar.

İstanbul'da tanıdık kimseleri yoktu. Nimet çalışmaya mecburdu. İş buldu ama Ağavni bütün gün nerede kalacaktı? Onu yetimhaneye verdiler. Annesi hastalanana kadar, sadece hafta sonları ve bayramlarda eve geldi. Yetimhanede genç kız oldu ve ortaokulu bitirdi. Nimet artık çalışamaz hale gelince, patronu bu kez Ağavni'yi tezgâhtar olarak aldı.

Ağavni, Behruz'u bu dükkânda tanıdı. Behruz, Mahmutpaşa'da Ağavni'nin çalıştığı dükkâna gelip havlu, peştemal, banyo takımları, terlik alır, onları otomobiliyle sokak sokak dolaşarak pazarlardı. Yakışıklı bir delikanlıydı. Ağavni'ye babasının fotoğraflarından gördüğü gençliğini hatırlatıyordu. Behruz'la Ağavni'nin kaderleri böyle keşişti. Behruz her gelişinde dükkânda oyalandıkça oyalanır, alışveriş sırasında Ağavni'nin beyaz teninin üzerinde iki yeşil göze takılıp kalırdı. Aradan zaman geçtikçe Behruz Mahmutpaşa'daki dükkâna akşam saatlerinde uğramaya başladı. Tüm gün ayakta çalışan yorgun Ağavni'ye acıyor, evine giden yokuşlarda daha da yorulmasına gönlü razı gelmiyordu. Alışverişine yardım ediyor, pazar filesini taşıyor, onunla biraz daha zaman geçirmek için elinden geleni yapıyordu.

Bir akşam gazete kâğıdından yapılmış kese kâğıtlarındaki saklı anılarını paylaştılar. Benzerliğe şaşırıp kaldılar. Bu kadar tesadüf olabilir miydi?

Behruz da çok küçük yaşta anne babasıyla Tahran'dan başlayan ve aylar süren bir yolculuktan sonra İstanbul'a gelmişti. İkisinin de babaları genç yaşta ölmüştü, ikisi de anneleriyle yaşıyordu... Ağavni'nin yeşil gözleri Behruz'un siyah uzun kirpiklerin çevrelediği gözlerine takıldı. Sanki onları bir araya getiren bir kader vardı...